

Csak vudu

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 32. szám, 2017. augusztus 11.

Igaza van Bruck Andrásnak: anélkül, hogy nevén neveznénk (definiálnánk) Orbánt (és az ő rendszerét), gondolni sem lehet arra, hogy (így vagy úgy) eltűnjön a hatalomból. Csakhogy ez a hajó már elment. Kimondhatja Bruck András és Bokros Lajos a tutit, Magyar Bálint a szupertutit, Ungváry Rudolf a hipertutit – késő! Mindenki tudja, hogy igazuk van, mégis minden hiába: a számításba jövő demokrata váltópártok népszerűsége inkább csökken, mint nő. És nem azért csökken, amiért Botka László gondolja: a baj nem a hatalomban töltött „nyolc évvel” meg a „jó program” hiányával van, hanem azzal, hogy a 2006-os fasisztoid puccskísérletet és a 2010-es „hatalommegragadást” nem nevezték (és ma sem nevezik) néven, és azzal, amit 2010 óta csinálnak. Mondhatnak és ígérhetnek akármit, ha fölesküdtek a hamis alkotmányra, és tűrik a többség dölyfös törvénykerülő ostobaságát, a házelnök otrombaságát, ezt nem lehet szépíteni, ez bizony kollaboráció. Gyurcsányékat sem teszi már nagyobb párttá a nagyon késői és igencsak részleges parlamenti bojkott. Hogy is mondjam: föl sem tűnik! Szurkálhatjuk teliholdas éjszakákon titokban a kertitörpe-bábut, nem oszt, nem szoroz. Persze, valamit mindig lehet tenni, itt a (politikai és erkölcsi) Balkánon is lehetne, de valahogy mégse sikerült soha. Alighanem így lesz most is. Az idő elszivárgott, a NER-t fülkeforradalommal elsöpörni már nem lehet. Valódival is bajos, de nem lehetetlen. A forradalom vértelen és alkotmányos formája a választási bojkott. Ebben szélsőbaltól szélsőjobbbaig mindenki részt vehet. Ha a szélsőjobb netán kimarad, annál jobb: összeforr, ami összetartozik. Elvállik a „máj a ...mástól!”